

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 Rs 114009 24 Rsž
Novi Travnik: 08.04.2025.godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Aida Pezer-Alić, kao predsjednica vijeća, Denis Trifković i Alma Islamović, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice M. r. J. M. iz B., ulica ..., zastupana po punomoćnici Rustempašić-Hozić Selmi, advokatici iz Bugojna, protiv tuženog „ECO MADERA“ d.o.o. Bugojno, ulica Čaušlije bb, zastupan po zakonskom zastupniku J. A., a oba po punomoćnici Begić Emini, advokatici iz Bugojna, radi utvrđivanja ništavosti odluke o otkazu ugovora o radu, vrijednost spora 10.001,00 KM, odlučujući o žalbi tužiteljice izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 114009 23 Rs od 23.07.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 08.04.2025.godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužiteljice se djelimično uvažava te se presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 114009 23 Rs od 23.07.2024. godine preinačava u dijelu odluke o troškovima postupka, i to u stavu II. izreke i sudi:

Obavezuje se tužiteljica da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.880,00 KM, u roku od 15 dana od dana prijema ove odluke.

U preostalom dijelu žalba se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda prvostepenog suda.

Obrazloženje

Pobijanim prvostepenim rješenjem odlučeno je:

Odbacuje se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi :”Utvrđuje se da je nezakonita odluka o prestanku ugovora o radu od 22.09.2022.godine, pa je tužena Eco madera doo Bugojno dužna tužiteljicu vratiti na posao i radne zadatke shodno ugovoru od 22.09.2022.godine na radno mjesto administrativni službenik.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja” (stav I.izreke).

Obavezuje se tužiteljica da tuženom nadoknadi troškove postupka u iznosu od 3.280,00 KM (stav II.izreke).

Protiv ovog rješenja žalbu je blagovremeno izjavila tužiteljica iz svih žalbenih razloga propisanih članom 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku.Međutim, iz sadržaja žalbe proizlazi da je izjavljena zbog pogrešne primjene člana 114. Zakona o radu, navodeći da se tom odredbom radnicima ograničavaju prava na zaštitu iz radnog odnosa i prava na pravično suđenje odnosno ograničava se pristup sudu, čime je prvostepeni sud počinio povrede odredaba parničnog postupka, a posebno povrede

prava na pristup sudu tužiteljice zagaranтовan odredbom člana 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. Predlaže ovom sudu da ukine pobijano rješenje i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak. Potražuje naknadu za sastav žalbe u iznosu od 720,00 KM.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Nakon što je ispitao osporeno rješenje u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije BiH broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) ovaj sud je zaključio:

Predmet tužbenog zahtjeva je utvrđenje da je nezakonita odluka tuženog o prestanku ugovora o radu od 30.09.2022.godine (u tužbi je očitom omaškom navedeno da je ugovor o radu zaključen 22.09.2022.godine) i zahtjev za vraćanje tužiteljice na poslove koje je obavljala prije otkazivanja ugovora o radu.

Iz pobijanog rješenja proizlazi, a što ni tužiteljica ne spori ni u žalbenom postupku, da je tužba podnesena 04.08.2023. godine i da prije toga nije podnesen zahtjev tuženom za ostvarivanje prava u smislu odredbe člana 114. Zakona o radu Federacije BiH (Službene novine Federacije BiH broj: 26/16 i 89/18), što je odlučna činjenica za utvrđenje da li je pobijano rješenje zasnovano na pravilnoj primjeni ove zakonske odredbe.

Naime, članom 114. Zakona o radu Federacije BiH, koji je bio na snazi u vrijeme donošenja spornog rješenja o prestanku ugovora o radu, je propisano da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa, može u roku od 30 dana od dana dostavljanja odluke ili od dana saznanja za povredu prava, zahtijevati od poslodavca ostvarivanje tog prava. Ako poslodavac u roku od 30 dana od dana podnošenja zahtjeva ili postignutog dogovora o mirnom rješavanju spora iz člana 116. stav 1. ovog zakona, ne udovolji zahtjevu radnika, radnik može u daljem roku od 90 dana podnijeti tužbu pred nadležnim sudom. Ako radnik u ostavljenom roku ne podnese zahtjev poslodavcu, osim u slučaju zahtjeva za naknadu štete ili drugog novčanog potraživanja iz radnog odnosa, ne može tražiti sudsku zaštitu. Iz ove zakonske odredbe proizilazi da je podnošenje zahtjeva poslodavcu za zaštitu povrijeđenih prava, osim u slučaju novčanog potraživanja, procesno-pravna pretpostavka za ostvarivanje prava u sudskom postupku i da su rokovi propisani stavom 1. i 2. ove odredbe, prekluzivni rokovi.

Kako tužiteljica prije podnošenja tužbe, nije podnijela zahtjev tuženom za zaštitu prava iz radnog odnosa, nasuprot žalbenim navodima pobijano rješenje je zasnovano na pravilnoj primjeni člana 114. Zakona o radu Federacije BiH.

Neosnovani su žalbeni navodi da odredba člana 114. Zakona o radu pravo radnika na slobodan pristup sudu bez sumnje ograničava u vrlo ozbiljnoj mjeri, tako što su navedenom odredbom uvedene procesne smetnje kojima se de facto lice onemogućava da podnese tužbu sudu. U pogledu rokova za podnošenje tužbi radi zaštite prava iz radnog odnosa kada su redovni sudovi odbacili tužbe kao neblagovremene izjasnio se i Ustavni sud BiH Odluka o dopustivosti i meritumu broj: AP-1110/04 od 18.maja 2005.godine, stav 36, objavljena u Službenom glasniku BiH broj: 47/06 smatrajući da postoji javni interes u pogledu ograničenja prava

propisivanjem određenih rokova, koji se ogleda u efikasnom funkcionisanju pravnog sistema i pravnoj sigurnosti. Propuštanje rokova predviđenih zakonom onemogućilo je redovne sudove da meritorno rasprave o tužbenom zahtjevu apelanta, što nije u suprotnosti sa zahtjevima iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. Prema tome, u pitanju je odredba koja je u javnom interesu što se ogleda u efikasnom funkcionisanju pravnog sistema i pravnoj sigurnosti, te ista ne lišava radnika prava na podnošenje tužbe nego samo određuje da to treba učiniti u određenom roku, tako da ista nije nepravilna ili pretjerano stroga prema radniku, a u konkretnom slučaju se radi o izostanku aktivnosti tužiteljice u pravcu podnošenja blagovremene tužbe sudu.

Prema tome, kako nije bilo povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, a niti povreda na koje se žalitelj poziva u žalbi, to je ovaj sud u smislu naprijed navedenog u ovom dijelu odbio žalbu žalitelja kao neosnovanu i potvrdio prvostepeno rješenje temeljem člana 235. stav 1. tačka 2 Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Imajući u vidu naprijed navedeno, ovaj sud nalazi da preostali žalbeni razlozi žalitelja nisu odlučne prirode i kao takvi ni u čemu ne mogu uticati na pravilnost i zakonitost donesene odluke u pogledu blagovremenosti tužbe, pa iste u smislu odredbe člana 231. Zakona o parničnom postupku FBiH nije smatrao za potrebnim da obrazlaže.

Međutim, osnovano se ukazuje žalbom tužiteljice da odluka o troškovima postupka sadržana u stavu II. izreke pobijane odluke nije donesena u skladu sa članom 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH broj: 22/04, 24/04 i 18/05).

Tuženog je zastupala Begić Emina, advokatica iz Bugojna koja, s obzirom na vrijednost spora 10.001,00 KM, ima pravo na nagradu za poduzete radnje u skladu sa članom 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH broj: 22/04, 24/04 i 18/05), i to za sastav odgovora na tužbu od 06.10.2023. godine iznos od 720,00 KM, za zastupanje tuženog na pripremnom ročištu održanom 13.02.2024. godine iznos od 720,00 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta održanom 22.02.2024. godine iznos od 360,00 KM, za zastupanje na glavnoj raspravi održanoj 09.05.2024. godine iznos od 720,00 KM i za zastupanje na nastavku glavne rasprave održanom 31.05.2024. godine iznos od 360,00 KM, odnosno sveukupan iznos od 2.880,00 KM, pa je ovaj sud primjenom člana 235. stav 1. tačka 3. Zakona o parničnom postupku FBiH preinačio odluku prvostepenog suda o troškovima postupka i obavezao tužiteljicu da tuženom na ime istih isplati iznos od 2.880,00 KM.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić